

Дорогие друзья,

Прилагается статья ведущего греческого историка **Феофаниса Малкидиса**, специалиста и борца за признание Геноцида греков Востока, на тему **«Продолжается ли геноцид после признания геноцида в 1994 году?»** (информация на греческом и в переводе -google translation- на русском языках).

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

Μετά την αναγνώριση του 1994, η Γενοκτονία συνεχίζεται;

1. Το ιστορικό και πολιτικό αίτημα

Ήταν ακριβώς τριάνταδύο χρόνια πριν όταν, μετά την πρόταση του Μιγάλη Χαραλαμπίδη, η Βουλή των Ελλήνων αναγνώρισε με καθυστέρηση πολλών δεκαετιών το ατιμώρητο και διαρκές έγκλημα της Γενοκτονίας των Ελλήνων (Νόμος 2193/ 1994). Μία Γενοκτονία η οποία σχεδιάστηκε, οργανώθηκε και εκτελέστηκε από το εθνικιστικό, ρατσιστικό, φασιστικό καθεστώς των Νεότουρκων και του Μουσταφά Κεμάλ, αυτή που αφαίρεσε τη ζωή από πάνω ένα εκατομμύριο Ελληνίδες και Έλληνες και προσφυγοποίησε σχεδόν τους διπλάσιους.

Το ελλαδικό κράτος έχοντας κινηθεί στο πλαίσιο της λήθης, της αφωνίας, της αμνησίας για το μεγαλύτερο έγκλημα του 20ου αιώνα, μαζί με τη Γενοκτονία των Αρμενίων και το Ολοκαύτωμα, πρότεινε τον δάσκαλο του Χίτλερ, τον Μουσταφά Κεμάλ για το Νόμπελ Ειρήνης (!), νομιμοποίησε στη διεθνή κοινότητα τους δολοφόνους της Σμύρνης και της Τραπεζούντας, σιώπησε για το έγκλημα που συνεχίστηκε στην Κωνσταντινούπολη, Ίμβρο και Τένεδο το 1955 και το 1964, καθώς και στην Κύπρο το 1974, αδιαφόρησε για την διεθνή αναγνώριση του μαζικού εγκλήματος.

2. Το μετά της σιωπής, της υπονόμευσης, της άρνησης.....

Μετά τη ψήφιση του σχετικού νομοσχεδίου για την αναγνώριση της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου στις 24 Φεβρουαρίου του 1994 και η θέσπιση της 19ης Μαΐου ως ημέρα Εθνικής μνήμης (λίγα χρόνια αργότερα ακολούθησε η ψήφιση του νομοσχεδίου για τη Γενοκτονία στη Μικρά Ασία και η ανακήρυξη της 14ης Σεπτεμβρίου ως ημέρα μνήμης), οι Ελληνίδες και οι Έλληνες θα περίμεναν μία στάση που αρμόζει σε κράτους, του οποίου οι πολίτες υπέστησαν αυτή τη βαρβαρότητα. Δηλαδή συνεχής αγώνας για παγκόσμια αναγνώριση, απαίτηση από

την Τουρκία για ό,τι προβλέπεται από το διεθνές δίκαιο. Αντιθέτως όλες και όλοι ζήσαμε μία σειρά από ενέργειες οι οποίες πραγματικά μας άφησαν έκπληκτους :

Την 19η Μαΐου 1995 προσγειώνονται τουρκικά αεροσκάφη στην προσφυγική Νέα Αγγιάλο και γίνεται η συναυλία Ρουβά – Κούτ στην Λευκωσία, στην ημικατεχόμενη Κύπρο. Την 19η Μαΐου 1996 γίνεται απόπειρα να σταλεί η Κρατική Ορχήστρα Αθηνών στις εορτές μνήμης του Κεμάλ στην Άγκυρα (!), ενώ οι εναλλασσόμενοι ως πρωθυπουργοί και υπουργοί εξωτερικών καταθέτουν στεφάνι στο μασωλείο του βασικού υπεύθυνου για τη Γενοκτονία(!)

Αλήθεια, πως μπορεί να δικαιολογηθεί η απουσία, η αδιαφορία, η ολιγωρία του επονομαζόμενου πολιτικού προσωπικού της για το ζήτημα ανάδειξης της Γενοκτονίας εντός και εκτός Ελλάδας;

Πως μπορεί να ερμηνευθεί το γεγονός ότι τρεις δεκαετίες και πλέον μετά τη ψήφιση του νόμου για την αναγνώριση της Γενοκτονίας, **στο αντιρατσιστικό κείμενο που ισχύει στην Ελλάδα απουσιάζει η αναφορά για τη Γενοκτονία, με τη δικαιολογία της μη διεθνούς αναγνώρισης;**

Και οι αναγνωρίσεις που ελήφθησαν απύσης της Ελλάδας, μετά από τη δική μας συστηματική και ανιδιοτελή προσπάθεια στη Σουηδία, στις ΗΠΑ, στην Αυστραλία, στην Κύπρο, στον Καναδά, στην Ολλανδία, στην Αυστρία, στον ΟΗΕ, στην ΕΕ, στον ΟΑΣΕ και αλλού τι είναι;

Πως μπορεί να γίνει αποδεκτό ότι υπάρχουν στην Ελλάδα του 2026, εκπρόσωποι από το πολιτικό, δημοσιογραφικό και ακαδημαϊκό χώρο, που θαυμάζουν τον Κεμάλ, τον εξολοθρευτή των Ελλήνων και άλλων εθνοτήτων και μάλιστα φωτογραφίζονται περιχαρείς μπροστά στο πορτραίτο του και το μασωλείο του;

Γιατί η Ελλάδα απουσιάζει όταν γίνεται αναφορά για το ζήτημα της Γενοκτονίας σε διεθνείς οργανισμούς και διεθνείς συναντήσεις και κρύβεται φοβούμενη, ενώ την ίδια στιγμή υβρίζει τους νεκρούς προγόνους μας, αφού παρίσταται στα εγκαίνια του ψεύτικου σπιτιού του δολοφόνου Κεμάλ στη Θεσσαλονίκη;

Γιατί η Ελλάδα ως Υπουργείο Εσωτερικών, Νομαρχία, Περιφέρεια, Περιφερειακή Ενότητα, Δήμος κλπ, καλεί τον ελληνικό λαό να εορτάσει (!!!) την ημέρα μνήμης της Γενοκτονίας; Γιατί μεταθέτει την ημέρα απόδοσης τιμής των δολοφονημένων

προγόνων μας σε άλλη ημερομηνία, κάνοντάς την «λάστιχο» με τελετουργικό που φωνάζει «να βγούμε από την υποχρέωση»;

Γιατί γίνεται ανεκτή η αναθεωρητική στάση της Τουρκίας, οποία αντιστρέφει την ιστορία και την αλήθεια και μας απειλεί να μας ξαναρίξει στη θάλασσα όπως το 1922;

Γιατί μέχρι σήμερα δεν έχει τεθεί ποτέ στην κατοική Τουρκία το ζήτημα της αναγνώρισης Γενοκτονίας;

Τα παραπάνω τα αναφέρουμε με λύπη ως προσάρτημα στο σύντομο απολογισμό της συμπλήρωσης τριανταδύο ετών από την αναγνώριση της Γενοκτονίας. Ταυτόχρονα όμως νιώθουμε χαρά για τους Αρμένιους συναγωνιστές μας, τους οποίους θαυμάζουμε για ό,τι έχουν καταφέρει για την αναγνώριση του εγκλήματος ενάμιση εκατομμυρίου προγόνων τους

3.Η Γενοκτονία συνεχίζεται;

Σήμερα σε μία συγκυρία κατά την οποία ένας λαός όπως ο Αρμενικός, που έχει υποστεί το ίδιο έγκλημα, μας δείχνει το δρόμο της αξιοπρέπειας και της αλήθειας, τώρα που έχουν καταλυθεί ρατσιστικά και ολοκληρωτικά καθεστώτα και έχουν καταρρεύσει όλα τα φασιστικά σύμβολα, αδυνατούμε να αποδεχθούμε ότι την ίδια στιγμή στην Ελλάδα, υπάρχουν ακόμη φωνές ΑΠΟ ΟΛΑ τα μήκη και τα πλάτη της αποκαλούμενης πολιτικής και πνευματικής ζωής, που θαυμάζουν τα επιτεύγματα και τα πρόσωπα του μίσους, που μιλούν για τον Κεμαλισμό και το Ναζισμό. Όταν γνωρίζουμε ότι ο Κεμαλισμός και ο Φασισμός στη μήτρα Τουρκία που τους γέννησε καταρρέει και αποκαθλώνεται και στην Ελλάδα των εκατομμυρίων θυμάτων, οι κεμαλικές- φασιστικές οπισθοφυλακές δίνουν μάχη για την επιβίωσή του!

Και επιπλέον στο ίδιο κλίμα ετοιμάζεται η απέλαση στην Τουρκία του Γιάννη Βασίλη Γιαλαλί, ο οποίος αποτελεί τη συμπύκνωση, την προσωποποίηση της Γενοκτονίας η οποία συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Με άλλο τρόπο, αλλά στοχεύοντας στο ίδιο αποτέλεσμα.....

Ωστόσο η δυναμική του ζητήματος της Γενοκτονίας δεν μπορεί να σταματήσει από ιδιοτελείς και μικρούς ανθρώπους, από στρατευμένους απολογητές και θαυμαστές του Κεμάλ. Το ζήτημα της Γενοκτονίας είναι τόσο ψηλά έτσι ώστε κανείς δεν μπορεί να το αποσιωπήσει, να το εξαφανίσει, όσο και εάν προσπαθήσει, όσα στεφάνια και εάν καταθέσει, όσα κείμενα και εάν γράψει, ό,τι και εάν κάνει.

Τριανταδύο χρόνια μετά τη ψήφιση του νόμου τα αιτήματα κάθε δημοκράτη και πατριώτη Έλληνα παραμένουν ζωντανά:

-Αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας και της δικαιοσύνης,

-καταδίκη της κατοχικής Τουρκίας,

-αποκατάσταση, επανόρθωση, αποζημίωση,

-όχι στην απέλαση του Γιάννη Βασίλη Γιαλαλί,

-αγώνας για την αναγνώριση της Γενοκτονίας!

Феофанис Малкидис. Профессор Университета Пантейон.

Продолжается ли геноцид после признания геноцида в 1994 году?

1. Исторические и политические требования

Ровно тридцать два года назад, по предложению **Михалиса Хараламбидеса**, **греческий парламент после многолетней задержки признал безнаказанное и продолжающееся преступление геноцида греков (Закон 2193/1994).**

Геноцид, спланированный, организованный и осуществленный

националистическим, расистским, фашистским режимом младотурок и Мустафы Кемаля, унесший жизни более миллиона греков и освободивший от рабства почти вдвое большее число людей.

Греческое государство, действовавшее в рамках забвения, молчания и амнезии в отношении величайшего преступления XX века, наряду с Геноцидом армян и Холокостом, **выдвинуло учителя Гитлера, Мустафу Кемаля**, на Нобелевскую премию мира (!), легитимизировало убийц из Смирны и Трапезунда в международном сообществе, хранило молчание о преступлениях, продолжавшихся в Константинополе, Имбросе и Тенедосе в 1955 и 1964 годах, а также на Кипре в 1974 году, и было безразлично к международному признанию этого массового преступления.

2. Последствия молчания, подрыва авторитета, отрицания...

После принятия соответствующего законопроекта о признании геноцида понтийских греков 24 февраля 1994 года и установления 19 мая Днем национальной памяти (несколько лет спустя последовало принятие законопроекта о геноциде в Малой Азии и провозглашение 14 сентября Днем памяти), греки ожидали бы позиции, подобающей государству, граждане которого пострадали от этого варварства. А именно, непрерывной борьбы за всемирное признание, требования от Турции того, что предусмотрено международным правом. Напротив, мы все стали свидетелями ряда действий, которые действительно нас поразили:

в Никосии, на частично оккупированном Кипре, проходит концерт Руваса- Кута . 19 мая 1996 года предпринимается попытка отправить Афинский государственный оркестр на траурную церемонию в память о Кемале в Анкаре (!), в то время как сменяющие друг друга премьер-министры и министры иностранных дел возлагают венок к мавзолею главного виновника геноцида (!).

Как можно оправдать отсутствие, безразличие и халатность так называемых политических деятелей в вопросе освещения геноцида внутри и за пределами Греции?

Как можно интерпретировать тот факт, что спустя более чем три десятилетия после принятия закона, признающего геноцид, **в действующем в Греции антирасистском тексте нет ни одного упоминания о геноциде под предлогом отсутствия международного признания?**

А какие признания были получены в отсутствие Греции, после наших собственных систематических и самоотверженных усилий, в Швеции, США, Австралии, на Кипре, в Канаде, Нидерландах, Австрии, ООН, ЕС, ОБСЕ и других странах?

Как можно смириться с тем, что в Греции в 2026 году представители политического, журналистского и академического миров восхищаются Кемалем, истребителем греков и других этнических групп, и даже радостно фотографируются перед его портретом и мавзолеем?

Почему Греция бездействует, когда вопрос геноцида поднимается в международных организациях и на международных встречах, и прячется в страхе, одновременно оскорбляя наших погибших предков, после того как присутствовала на открытии фальшивого дома убийцы Кемаля в Салониках?

Почему Греция, в лице Министерства внутренних дел, префектуры, региона, региональной единицы, муниципалитета и т. д., призывает греческий народ отмечать (!!!) День памяти жертв Геноцида? Почему она переносит этот день почитания наших убитых предков на другую дату, превращая его в «резинку» с ритуалом, который кричит: «Давайте освободимся от обязанности»?

Почему допускается ревизионистская позиция Турции, которая искажает историю и правду и грозит снова сбросить нас в море, как это было в 1922 году?

Почему вопрос о признании геноцида в оккупированной Турции до сих пор ни разу не поднимался?

Вышеизложенное мы упоминаем с грустью в качестве приложения к краткому отчету по случаю тридцати двухлетней годовщины признания Геноцида. В то же время, однако, мы испытываем радость за наших армянских товарищей, которыми мы восхищаемся за то, чего они достигли, признав преступление полутора миллионов своих предков.

3. Продолжается ли геноцид ?

Сегодня, когда такие народы, как армяне, пережившие то же преступление, показывают нам путь достоинства и правды, когда расистские и тоталитарные режимы свергнуты, а все фашистские символы рухнули, мы не можем смириться с тем, что в Греции до сих пор слышны голоса со всех уголков так называемой политической и интеллектуальной жизни, которые восхищаются

достижениями и проявлениями ненависти, которые говорят о кемализме и нацизме. Когда мы знаем, что кемализм и фашизм в лоне Турции, которая их породила, рушатся и свергаются, а в Греции, где миллионы жертв, кемалистско -фашистский арьергард борется за выживание!

Более того, в той же обстановке готовится депортация в Турцию Янниса Василиса Гиалалиса , который является олицетворением, персонификацией геноцида, продолжающегося по сей день. Причем, по-другому, но с той же целью...

Однако движение проблемы геноцида не смогут остановить эгоистичные и мелочные люди, апологеты и поклонники Кемаля. Проблема геноцида настолько масштабна, что никто не сможет заставить её замолчать, исчезнуть, как бы ни старались, сколько бы венков ни возлагали, сколько бы текстов ни писали, что бы ни делали.

Спустя тридцать два года после принятия закона требования каждого демократа и патриотически настроенного грека остаются актуальными:

-Восстановление исторической правды и справедливости.

-осуждение оккупации Турции,

-возмещение ущерба, репарации, компенсация,

-нет депортации Янниса Василиса Гиалали ,

— Боритесь за признание геноцида!

Αγαπητοί φίλοι,

Παρατίθεται άρθρο του διακεκριμένου Έλληνα ιστορικού **Θεοφάνη Μαλκίδη**, γνωστού μαχητή για το ζήτημα μας αναγνώρισης μας Γενοκτονίας των Ελλήνων μας Ανατολής, με θέμα **«Μετά την αναγνώριση του 1994, η Γενοκτονία συνεχίζεται;»**

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

Μετά την αναγνώριση του 1994, η Γενοκτονία συνεχίζεται;

1. Το ιστορικό και πολιτικό αίτημα

Ήταν ακριβώς τριάνταδύο χρόνια πριν όταν, μετά την πρόταση του Μιγάλη Χαραλαμπίδη, η Βουλή των Ελλήνων αναγνώρισε με καθυστέρηση πολλών δεκαετιών το ατιμώρητο και διαρκές έγκλημα της Γενοκτονίας των Ελλήνων

(Νόμος 2193/ 1994). Μία Γενοκτονία η οποία σχεδιάστηκε, οργανώθηκε και εκτελέστηκε από το εθνικιστικό, ρατσιστικό, φασιστικό καθεστώς των Νεότουρκων και του Μουσταφά Κεμάλ, αυτή που αφαίρεσε τη ζωή από πάνω ένα εκατομμύριο Ελληνίδες και Έλληνες και προσφυγοποίησε σχεδόν τους διπλάσιους.

Το ελλαδικό κράτος έχοντας κινηθεί στο πλαίσιο της λήθης, της αφωνίας, της αμνησίας για το μεγαλύτερο έγκλημα του 20ου αιώνα, μαζί με τη Γενοκτονία των Αρμενίων και το Ολοκαύτωμα, **πρότεινε τον δάσκαλο του Χίτλερ, τον Μουσταφά Κεμάλ** για το Νόμπελ Ειρήνης (!), νομιμοποίησε στη διεθνή κοινότητα τους δολοφόνους της Σμύρνης και της Τραπεζούντας, σιώπησε για το έγκλημα που συνεχίστηκε στην Κωνσταντινούπολη, Ίμβρο και Τένεδο το 1955 και το 1964, καθώς και στην Κύπρο το 1974, αδιαφόρησε για την διεθνή αναγνώριση του μαζικού εγκλήματος.

2. Το μετά της σιωπής, της υπονόμησης, της άρνησης.....

Μετά τη ψήφιση του σχετικού νομοσχεδίου για την αναγνώριση της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου στις 24 Φεβρουαρίου του 1994 και η θέσπιση της 19ης Μαΐου ως ημέρα Εθνικής μνήμης (λίγα χρόνια αργότερα ακολούθησε η ψήφιση του νομοσχεδίου για τη Γενοκτονία στη Μικρά Ασία και η ανακήρυξη της 14ης Σεπτεμβρίου ως ημέρα μνήμης), οι Ελληνίδες και οι Έλληνες θα περίμεναν μία στάση που αρμόζει σε κράτους, του οποίου οι πολίτες υπέστησαν αυτή τη βαρβαρότητα. Δηλαδή συνεχής αγώνας για παγκόσμια αναγνώριση, απαίτηση από την Τουρκία για ό,τι προβλέπεται από το διεθνές δίκαιο. Αντιθέτως όλες και όλοι ζήσαμε μία σειρά από ενέργειες οι οποίες πραγματικά μας άφησαν έκπληκτους :

Την 19η Μαΐου 1995 προσγειώνονται τουρκικά αεροσκάφη στην προσφυγική Νέα Αγγιάλο και γίνεται η συναυλία Ρουβιά – Κούτ στην Λευκωσία, στην ημικατεχόμενη Κύπρο. Την 19η Μαΐου 1996 γίνεται απόπειρα να σταλεί η Κρατική Ορχήστρα Αθηνών στις εορτές μνήμης του Κεμάλ στην Άγκυρα (!), ενώ οι εναλλασσόμενοι ως πρωθυπουργοί και υπουργοί εξωτερικών καταθέτουν στεφάνι στο μασωλείο του βασικού υπεύθυνου για τη Γενοκτονία(!)

Αλήθεια, πως μπορεί να δικαιολογηθεί η απουσία, η αδιαφορία, η ολιγωρία του επονομαζόμενου πολιτικού προσωπικού της για το ζήτημα ανάδειξης της Γενοκτονίας εντός και εκτός Ελλάδας;

Πως μπορεί να ερμηνευθεί το γεγονός ότι τρεις δεκαετίες και πλέον μετά τη ψήφιση του νόμου για την αναγνώριση της Γενοκτονίας, **στο αντιρατσιστικό**

κείμενο που ισχύει στην Ελλάδα απουσιάζει η αναφορά για τη Γενοκτονία, με τη δικαιολογία της μη διεθνούς αναγνώρισης;

Και οι αναγνωρίσεις που ελήφθησαν απύσης της Ελλάδας, μετά από τη δική μας συστηματική και ανιδιοτελή προσπάθεια στη Σουηδία, στις ΗΠΑ, στην Αυστραλία, στην Κύπρο, στον Καναδά, στην Ολλανδία, στην Αυστρία, στον ΟΗΕ, στην ΕΕ, στον ΟΑΣΕ και αλλού τι είναι;

Πως μπορεί να γίνει αποδεκτό ότι υπάρχουν στην Ελλάδα του 2026, εκπρόσωποι από το πολιτικό, δημοσιογραφικό και ακαδημαϊκό χώρο, που θαυμάζουν τον Κεμάλ, τον εξολοθρευτή των Ελλήνων και άλλων εθνοτήτων και μάλιστα φωτογραφίζονται περιχαρείς μπροστά στο πορτραίτο του και το μαυσωλείο του;

Γιατί η Ελλάδα απουσιάζει όταν γίνεται αναφορά για το ζήτημα της Γενοκτονίας σε διεθνείς οργανισμούς και διεθνείς συναντήσεις και κρύβεται φοβούμενη, ενώ την ίδια στιγμή υβρίζει τους νεκρούς προγόνους μας, αφού παρίσταται στα εγκαίνια του ψεύτικου σπιτιού του δολοφόνου Κεμάλ στη Θεσσαλονίκη;

Γιατί η Ελλάδα ως Υπουργείο Εσωτερικών, Νομαρχία, Περιφέρεια, Περιφερειακή Ενότητα, Δήμος κλπ, καλεί τον ελληνικό λαό να εορτάσει (!!!) την ημέρα μνήμης της Γενοκτονίας; Γιατί μεταθέτει την ημέρα απόδοσης τιμής των δολοφονημένων προγόνων μας σε άλλη ημερομηνία, κάνοντάς την «λάστιχο» με τελετουργικό που φωνάζει «να βγούμε από την υποχρέωση»;

Γιατί γίνεται ανεκτή η αναθεωρητική στάση της Τουρκίας, οποία αντιστρέφει την ιστορία και την αλήθεια και μας απειλεί να μας ξαναρίξει στη θάλασσα όπως το 1922;

Γιατί μέχρι σήμερα δεν έχει τεθεί ποτέ στην κατοχική Τουρκία το ζήτημα της αναγνώρισης Γενοκτονίας;

Τα παραπάνω τα αναφέρουμε με λύπη ως προσάρτημα στο σύντομο απολογισμό της συμπλήρωσης τριανταδύο ετών από την αναγνώριση της Γενοκτονίας. Ταυτόχρονα όμως νιώθουμε χαρά για τους Αρμένιους συναγωνιστές μας, τους οποίους θαυμάζουμε για ό, τι έχουν καταφέρει για την αναγνώριση του εγκλήματος ενάμιση εκατομμυρίου προγόνων τους

3.Η Γενοκτονία συνεχίζεται;

Σήμερα σε μία συγκυρία κατά την οποία ένας λαός όπως ο Αρμενικός, που έχει υποστεί το ίδιο έγκλημα, μας δείχνει το δρόμο της αξιοπρέπειας και της αλήθειας, τώρα που έχουν καταλυθεί ρατσιστικά και ολοκληρωτικά καθεστώτα και έχουν καταρρεύσει όλα τα φασιστικά σύμβολα, αδυνατούμε να αποδεχθούμε ότι την ίδια στιγμή στην Ελλάδα, υπάρχουν ακόμη φωνές ΑΠΟ ΌΛΑ τα μήκη και τα πλάτη της αποκαλούμενης πολιτικής και πνευματικής ζωής, που θαυμάζουν τα επιτεύγματα και τα πρόσωπα του μίσους, που μιλούν για τον Κεμαλισμό και το Ναζισμό. Όταν γνωρίζουμε ότι ο Κεμαλισμός και ο Φασισμός στη μήτρα Τουρκία που τους γέννησε καταρρέει και αποκαθλώνεται και στην Ελλάδα των εκατομμυρίων θυμάτων, οι κεμαλικές- φασιστικές οπισθοφυλακές δίνουν μάχη για την επιβίωσή του!

Και επιπλέον στο ίδιο κλίμα ετοιμάζεται η απέλαση στην Τουρκία του Γιάννη Βασίλη Γιαλαλί, ο οποίος αποτελεί τη συμπύκνωση, την προσωποποίηση της Γενοκτονίας η οποία συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Με άλλο τρόπο, αλλά στοχεύοντας στο ίδιο αποτέλεσμα.....

Ωστόσο η δυναμική του ζητήματος της Γενοκτονίας δεν μπορεί να σταματήσει από ιδιοτελείς και μικρούς ανθρώπους, από στρατευμένους απολογητές και θαυμαστές του Κεμάλ. Το ζήτημα της Γενοκτονίας είναι τόσο ψηλά έτσι ώστε κανείς δεν μπορεί να το αποσιωπήσει, να το εξαφανίσει, όσο και εάν προσπαθήσει, όσα στεφάνια και εάν καταθέσει, όσα κείμενα και εάν γράψει, ό,τι και εάν κάνει.

Τριανταδύο χρόνια μετά τη ψήφιση του νόμου τα αιτήματα κάθε δημοκράτη και πατριώτη Έλληνα παραμένουν ζωντανά:

- Αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας και της δικαιοσύνης,
- καταδίκη της κατοχικής Τουρκίας,
- αποκατάσταση, επανόρθωση, αποζημίωση,

-όχι στην απέλαση του Γιάννη Βασίλη Γιαλαλί,

- αγώνας για την αναγνώριση της Γενοκτονίας!

